

Απόφαση **201 / 2014**

Αριθμός 201/2014

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αθανάσιο Κουτρομάνο, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Χρυσόστομο Ευαγγέλου, Γεράσιμο Φουρλάνο, Εμμανουήλ Κλαδογένη και Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 23 Σεπτεμβρίου 2013, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσιόντων: 1)Κ. συζ. Ν., Ε., το γένος Σ. Μ., 2)Κ. Ι. Σ., 3)Α. Ι. Σ., 4)Α. Ν. Ε., 5)Γ. Σ. Μ. και 6)Ν. Ε. Ε., όλων κατοίκων ..., πλην του 5ου που είναι κάτοικος ... όλοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Κώστα Κουτσουλέλο.

Των αναιρεσιβλήτων: 1)Π. Μ. Μ., το γένος Α. και 2) Δ. - Μ. Μ. Μ., κατοίκων ... οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Ιωάννη Βρέλλο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 24/10/2006 αγωγή των ήδη αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2216/2009 του ίδιου Δικαστηρίου και 438/2012 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιόντες με την από 19/7/2012 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Χρυσόστομος Ευαγγέλου ανέγνωσε την από 12/9/2013 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης.

Ο πληρεξούσιος των αναιρεσιόντων ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος των αναιρεσιβλήτων την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη των αντιδίκων του στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 106, 335, 338 έως 340 και 346 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το δικαστήριο, προκειμένου να σχηματίσει τη δικανική του πεποίθηση περί της αλήθειας ή μη των πραγματικών ισχυρισμών των διαδίκων, που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της

δίκης, οφείλει να λαμβάνει υπόψη του όλα τα αποδεικτικά μέσα (αλλά και μόνον εκείνα) τα οποία νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 11 περ. β` και γ` Κ.Πολ.Δικ., αναίρεση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο παρά τον νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν ή δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν. Κατά την αληθή έννοια της διατάξεως αυτής, που προκύπτει και από το συνδυασμό της προς τις διατάξεις των άρθρων 106, 237 εδ. 1 στοιχ. β, 346 και 453 παρ. 1 Κ.Πολ.Δικ., η πρώτη από τις οποίες εισάγει το συζητητικό σύστημα στη διαγνωστική δίκη, δηλαδή της ενεργείας του δικαστηρίου κατόπιν πρωτοβουλίας των διαδίκων, ως αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν, νοούνται και εκείνες των οποίων δεν έγινε σαφής και ορισμένη επίκληση με τις προτάσεις του διαδίκου που τις προσκόμισε. Σαφής και ορισμένη είναι η επίκληση εγγράφου όταν είναι ειδική και από αυτήν προκύπτει η ταυτότητά του. Μπορεί δε η επίκληση αυτή να γίνει είτε με τις προτάσεις της συζήτησης, μετά την οποία εκδόθηκε η απόφαση, είτε με αναφορά δια των προτάσεων αυτών σε συγκεκριμένο μέρος των προσκομιζόμενων προτάσεων προηγούμενης συζήτησης, όπου γίνεται σαφής και ορισμένη επίκληση του εγγράφου, κατ` ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 240 ΚΠολΔ. Η τελευταία αυτή διάταξη, αναφέρεται βέβαια στον τρόπο επαναφοράς "ισχυρισμών", έχει όμως εφαρμογή και για την επίκληση αποδεικτικών μέσων, λόγω της ταυτότητας του νομικού λόγου. Δεν είναι συνεπώς νόμιμη η κατ` έφεση επίκληση εγγράφου, προς άμεση ή έμμεση απόδειξη, όταν στις προτάσεις ενώπιον του Εφετείου περιέχεται γενική μόνο αναφορά σε όλα τα έγγραφα που ο διάδικος είχε επικαλεστεί και προσαγάγει πρωτοδίκως, χωρίς παραπομπή σε συγκεκριμένα μέρη των επανυποβαλλόμενων πρωτόδικων προτάσεων, που περιέχεται σαφής και ορισμένη επίκληση του εγγράφου, ή με ενσωμάτωση των προτάσεων προηγούμενων συζητήσεων, στις οποίες γίνεται επίκληση των εγγράφων, στις προτάσεις της δευτεροβάθμιας δίκης (Ολ ΑΠ 23/2008, 9/2000, Α.Π.324/2009). Στην προκειμένη περίπτωση, οι αναιρεσιόντες, με τις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν ενώπιον του Εφετείου που εξέδωσε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, επικαλούνται στη σελ. 7 προσκομιζόμενο σχετικό με αριθ. 4, που αφορά αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που κατέθεσαν οι αντίδικοί τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, και στη σελίδα 47 επικαλούνται τα αντίγραφα της εκκαλούμενης απόφασης και των πρακτικών της, αντίγραφο της ένδικης αγωγής, της εφέσεως και των πρόσθετων λόγων της, καθώς και τα υπ' αριθ. .../8-4-2011 και .../11-4-2011 πληρεξούσια της συμβολαιογράφου Πειραιώς Ζαφερίας Σκουρή, ενώ στις σελίδες 15 και 16 αναφέρουν:" Σε

αντίκρουση της αορίστου, νόμω και ουσία αβασίμου και αναληθούς ενδίκου εφέσεως και των Πρόσθετων λόγων, προσάγουμε μετ' επικλήσεως ως σχετ. ΕΦΕΤΕΙΟΥ Α κεκυρωμένο αντίγραφο των από 29-1-2009 πρωτοδίκων προτάσεων μας μετά του συνόλου των σχετικών εγγράφων μας με αριθμούς 1 έως 15, ως και μετά της επισυναφθείσης στις ως άνω προτάσεις μας από 2 Φεβρουαρίου 2009 προσθήκης αντίκρουσης. Οι ως άνω προσαγόμενες μετ' επικλήσεως πρωτόδικες προτάσεις μας και προσθήκη-αντίκρουση έχουν λέξη προς λέξη ως εξής ...". Στη συνέχεια ενσωματώνουν στις προτάσεις τους και αριθμούν ως σελ. 17-46 τις πρωτόδικες προτάσεις τους και την προσθήκη -αντίκρουση που κατέθεσαν ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου. Η κατά τον ανωτέρω τρόπο επίκληση των εγγράφων που αναφέρονται στις ενσωματωθείσες προτάσεις που οι αναιρεσιόντες κατέθεσαν ενώπιον του πρωτοδικείου δεν είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη μείζονα νομική σκέψη, καθόσον δεν γίνεται παραπομπή σε συγκεκριμένο μέρος των πρωτόδικων προτάσεων όπου γίνεται σαφής και ορισμένη επίκληση των εγγράφων. Επομένως, το Εφετείο που έκρινε ότι δεν έγινε νόμιμη επίκληση των ανωτέρω εγγράφων από τους αναιρεσιόντες και δεν έλαβε αυτά υπόψη του, αφενός δεν κήρυξε παρά τον νόμο απαράδεκτο και αφετέρου δεν παρέλειψε να λάβει υπόψη του αποδεικτικά μέσα, τα οποία οι αναιρεσιόντες επικαλέσθηκαν νόμιμα. Οι περί του αντιθέτου πρώτος από τον αριθμό 14 (όχι και 8) του άρθρου 559 ΚΠολΔ και τρίτος από τον αριθ. 11 γ' του ίδιου άρθρου, αντίστοιχα, λόγοι του αναιρετηρίου, είναι αβάσιμοι. Οι προβλεπόμενοι στο άρθρο 559 αριθ. 8 και 11 β' ΚΠολΔ λόγοι αναιρέσεως παρέχονται ο πρώτος (και) όταν το δικαστήριο παρά τον νόμο λαμβάνει υπόψη του πράγματα, δηλαδή αυτοτελείς ισχυρισμούς, που δεν είχε γίνει νόμιμη επίκλησή τους και ο δεύτερος, όταν το δικαστήριο της ουσίας για τον σχηματισμό του αποδεικτικού του πορίσματος του έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα τα οποία ο αντίδικος του ήδη αναιρεσιόντος είχε προσκομίσει, αλλά δεν είχε επικαλεσθεί με τις προτάσεις του κατά τη συζήτηση, μετά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη με αναίρεση απόφαση, ή με αναφορά σ' αυτές του περιέχοντος τη σχετική επίκληση συγκεκριμένου μέρους των προσκομιζόμενων προτάσεων προηγούμενης συζήτησης. Στην προκειμένη περίπτωση, με τον δεύτερο από τους αριθ. 8 και 11 β' του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγο του αναιρετηρίου προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο παρά τον νόμο έλαβε υπόψη του πράγματα και αποδεικτικά μέσα τα οποία δεν επικαλέσθηκαν νόμιμα οι αναιρεσιβλητοι, αφού " με τις έγγραφες ενώπιον του Εφετείου προτάσεις τους δεν πρόβαλαν συγκεκριμένους ισχυρισμούς και δεν επικαλέστηκαν συγκεκριμένα αποδεικτικά μέσα, δεν παραπέμπουν δε με τις προτάσεις τους σε συγκεκριμένα σημεία

των πρωτόδικων προτάσεών τους, ώστε να θεωρείται ότι επαναφέρουν τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά μέσα νομίμως κατ' άρθρο 240 ΚΠολΔ ". Ο λόγος αυτός, όπως διατυπώνεται, είναι απαράδεκτος, διότι δεν προσδιορίζονται στο αναιρετήριο " τα πράγματα" και τα αποδεικτικά έγγραφα που έλαβε υπόψη του το Εφετείο χωρίς να έχει γίνει νόμιμη επίκλησή τους από τους αναιρεσίβλητους. Κατά το άρθρο 10 του ΑΚ, η ικανότητα νομικού προσώπου ρυθμίζεται από το δίκαιο της έδρας του. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής ως έδρα νοείται ο τόπος όπου πράγματι ασκείται η διοίκηση ενός νομικού προσώπου, όπως είναι και μία εταιρία. Από την έδρα δε αυτής κρίνεται η εθνικότητά της και εξαρτάται η αρμοδιότητα των δικαστηρίων, καθώς και το εφαρμοστέο δίκαιο για τη νομιμότητα της σύστασής της, τη λειτουργία της, τις εσωτερικές σχέσεις, τη διάλυση και την εκκαθάρισή της. Έτσι, ημεδαπά νομικά πρόσωπα και ειδικότερα ημεδαπές εταιρίες είναι εκείνες των οποίων η διοίκηση ασκείται πράγματι στην Ελλάδα, και αν στο καταστατικό τους ορίζεται ως έδρα τόπος εκτός της Ελλάδας, με εξαίρεση (άρθρο 1 του ν. 791/1978) τις ναυτιλιακές εταιρίες που συστήθηκαν κατά το δίκαιο της αλλοδαπής πολιτείας και μόνη έδρα έχουν την αναφερόμενη στο καταστατικό τους, εφόσον είναι ή ήταν κατά το παρελθόν πλοιοκτήτριες ή διαχειρίστριες πλοίων με ελληνική σημαία, ή είναι εγκατεστημένες ή ήθελαν εγκατασταθεί στην Ελλάδα δυνάμει του άρθρου 25 του Ν. 27/1975 ή των Α.Ν. 89/1967 και 378/1967. Ειδικότερα, μία ανώνυμη εταιρία, που συστάθηκε κατά το δίκαιο αλλοδαπής πολιτείας και δεν υπάγεται σε μία από τις παραπάνω εξαιρέσεις και της οποίας η πραγματική έδρα βρίσκεται στην Ελλάδα, θεωρούμενη ως ημεδαπή, είναι άκυρη, αν δεν τηρήθηκαν οι διατυπώσεις σύστασης, έγκρισης και δημοσιότητας αυτής κατά το ελληνικό δίκαιο, οπότε στην περίπτωση αυτή, είναι ζήτημα απόδειξης αν πρόκειται για " εν τοις πράγμασι " ομόρρυθμη προσωπική εταιρία μεταξύ των μελών της διοίκησής της και των μετόχων της, εφόσον αυτή λειτούργησε ή λειτουργεί πραγματικά, συναλλασσόμενη και εμφανιζόμενη ως εμπορική εταιρία, ή για αφανή εταιρία ή αστική εταιρία χωρίς νομική προσωπικότητα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 741 του Α.Κ. με τη σύμβαση της εταιρίας δύο ή περισσότεροι έχουν αμοιβαίως υποχρέωση να επιδιώκουν με κοινές εισφορές κοινό σκοπό και ιδίως οικονομικό.

Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο δέχθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του τα ακόλουθα : " Οι ενάγουσες είναι μοναδικές εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του Μ. Μ. που πέθανε στην Αθήνα, στις 25-04-2004 και κατά ποσοστό 1/4 η πρώτη και 3/4 η δεύτερη (σύζυγος και κόρη, αντιστοίχως). Ο πατέρας του δικαιοπαρόχου τους Σ. Μ. είχε καταθέσει σε τραπεζικούς λογαριασμούς στο κατάστημα του ... της καναδικής τράπεζας "THE

BANK OF NOVA SCOTIA". Τον Απρίλιο του έτους 1987 συνέστησε σύμφωνα με το δίκαιο της Λιβερίας την εταιρεία με την επωνυμία "EASTON INVESTMENT TRUST INC" με κεφαλαιουχική δομή και οργάνωση και στο όνομα της εν λόγω εταιρίας κατέθεσε χρήματα σε λίρες Αγγλίας. Η εν λόγω εταιρεία δεν ανέπτυξε καμιά εμπορική ή ναυτιλιακή δραστηριότητα παρά μόνο διαχειριζόταν τα κατατεθέντα χρήματα με σκοπό την επένδυσή τους σε τραπεζικούς λογαριασμούς. Μέτοχος της εταιρείας ορίσθηκε η Κ. Μ. και μέλη του διοικητικού συμβουλίου αυτής τα τέκνα της Μ., Γ. και Κ. Μ. Η Κ. Μ. είχε δικαίωμα να κινεί το λογαριασμό με μόνο την υπογραφή της, ενώ οι λοιποί εταίροι είχαν δικαίωμα να κινούν αυτόν από κοινού και οι τρεις. Το διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας συνεδρίαζε στον Πειραιά. Η εν λόγω εταιρεία δεν τήρησε τις διατάξεις του Ελληνικού δικαίου για τη σύστασή της ως κεφαλαιουχικής εταιρείας, δεν εγκαταστάθηκε νόμιμα στην Ελλάδα ως αλλοδαπή εταιρεία και απετέλεσε εν τοις πράγμασι προσωπική εταιρεία με εταίρους τα παραπάνω μέλη της διοίκησής της και τη μέτοχό της Κ. Μ.. Οι προαναφερόμενοι ήταν και οι δικαιούχοι των χρημάτων που είχαν κατατεθεί στο όνομα της εταιρείας και επειδή δεν υπήρχε ειδικότερη συμφωνία το ποσοστό του καθενός ανερχόταν στο 1/4 του κατατεθέντος ποσού, κατά το οποίο μετείχαν και στα κέρδη και τις ζημιές της εταιρίας. Στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της τράπεζας "THE BANK OF NOVA SCOTIA" υπεισήλθε η τράπεζα "FIRST BUSINESS BANK" με την εξαγορά τον Νοέμβριο του έτους 2001 του χαρτοφυλακίου και του δικτύου των καταστημάτων της τράπεζας "THE BANK OF NOVA SCOTIA". Η Κ. Μ. απεβίωσε στις 16-01-2003. Με το θάνατό της, εφόσον δεν υπήρχε αντίθετη συμφωνία, η εταιρεία λύθηκε ως προσωπική εταιρία και τέθηκε υπό εκκαθάριση στη συνέχεια δε οι τρεις εναπομείναντες εταίροι που ήταν τα τέκνα και οι νόμιμοι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι της Κ. Μ., διένειμαν στις 20-04-2004 το υπόλοιπο που υπήρχε στο λογαριασμό, το οποίο ανερχόταν στο ποσό των 268.038,01 λιρών Αγγλίας και έλαβε ο καθένας το ένα τρίτο. Ο Μ. Μ. απεβίωσε στις 24-04-2004 και κληρονομήθηκε από τις ενάγουσες, όπως έχει ήδη προαναφερθεί, οι οποίες υπεισήλθαν στη θέση του αποβιώσαντος εταίρου Μ. Μ.. Οι εν λόγω ενάγουσες, διαπίστωσαν, αφού διατάχθηκε η τράπεζα "FIRST BUSINESS BANK" να χορηγήσει σ' αυτές αντίγραφο της κινήσεως του λογαριασμού με την 5768/2005 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, ότι η Κ. Μ., δικαιούχος, κατά το προεκτεθέντα, σε ποσοστό 1/4 του ποσού των χρημάτων που είχαν κατατεθεί σ' αυτόν (λογαριασμό), (είχε προβεί) σε αναλήψεις συνολικού ποσού 675.165, 40 λιρών Αγγλίας, κατά τα αναφερόμενα παρακάτω, το οποίο ποσό και δεν αμφισβητείται από τους εναγομένους, ήδη εφεσιβλήτους... . Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι κανένας άλλος πλην της Κ. Μ. δεν είχε

προβεί σε ανάληψη από τον προαναφερόμενο λογαριασμό, το ποσό του οποίου ανήκε σε όλους ήτοι κατά ποσοστό 1/4 και αν δεν είχαν γίνει οι παραπάνω αναλήψεις ανερχόταν τουλάχιστον στο ποσό 934.276,76 λιρών Αγγλίας κατά την ημέρα του θανάτου της Κ. Μ..

Ήτοι η Κ. Μ. εδικοιούτο ποσού $(934.276,76 : 4) = 233,569,19$ λιρών Αγγλίας, δηλαδή ανέλαβε ποσό 441.569,19 λιρών Αγγλίας πλέον του ποσού που εδικοιούτο και μετά το θάνατο αυτής ο Μ. Μ. θα εδικοιούτο επί πλέον ποσού 147.198,73 λιρών Αγγλίας κατά τη διανομή, ανάλογα με το ποσοστό συμμετοχής του στην εταιρεία. Δηλαδή η Κ. Μ. κατά το ποσό των 147.198,73 λιρών Αγγλίας κατέστη χωρίς νόμιμη αιτία πλουσιότερη σε βάρος της περιουσίας του Μ. Μ.. Το αναλογούν σ' αυτή ποσό η Κ. Μ. κάλυψε με τις αναλήψεις ποσού 48.000 λιρών Αγγλίας από 29-02-2000 μέχρι 31-01-2002, ποσού 10.000 λιρών Αγγλίας που προσπόρισε στο Γ. Μ. και το οποίο ποσό αποτελείται από τις πρώτες πέντε δόσεις των 2000 λιρών Αγγλίας από τον Ιανουάριο 2002 μέχρι και τον Ιούνιο 2002, το ποσό των 38.165,40 λιρών Αγγλίας που έδωσε στις τέσσερες πρώτες των εναγομένων και το ποσό των 137.403,79 λιρών που είναι μέρος του συνολικού ποσού των 567.000 λιρών που προσπόρισε προς τις τέσσερες πρώτες των εναγομένων. Δηλαδή η Κ. Μ. ανέλαβε χωρίς να έχει δικαίωμα το ποσό των 429.596,21 λιρών (τμήμα των 567.000 λιρών μετά την αφαίρεση του ποσού των 137.403,79 λιρών) και το ποσό των 12.000 λιρών που προσπόρισε στον πέμπτο των εναγομένων κατά το χρονικό διάστημα από τον Ιούλιο 2002 μέχρι και τον Δεκέμβριο 2002. Κατά τα προεκτεθέντα η κάθε μία των τεσσάρων πρώτων εναγομένων προσπορίσθηκε αδικαιολόγητα το ποσό των $(429.596,21 : 4) = 107.399,05$ λιρών Αγγλίας. Μέρος του ποσού των 107.399,05 λιρών που αδικαιολόγητα είχε λάβει η πρώτη των εναγομένων, ήτοι ποσό 12.124,77 λιρών αντιστοιχεί στο ποσό που αυτή προσπόρισε περαιτέρω στο σύζυγό της, έκτο των εναγομένων, και τελικά σ' αυτή (πρώτη των εναγομένων) παρέμεινε ποσό 95.124,77 λιρών Αγγλίας. Ο πέμπτος των εναγομένων προσπορίσθηκε αδικαιολόγητα ποσό 12.000 λιρών Αγγλίας. Οι ενάγουσες που υπεισήλθαν στα δικαιώματα του δικαιοπαρόχου τους Μ. Μ., ως εταίρου της προαναφερόμενης εταιρίας, η οποία λειτούργησε ως εν τοις πράγμασι αστική εταιρία, χωρίς νομική προσωπικότητα, δικαιούνται να αξιώσουν τα ποσά κατά τα οποία η Κ. Μ. έγινε αδικαιολόγητα πλουσιότερη εις βάρος της περιουσίας του δικαιοπαρόχου τους και επειδή τα ποσά αυτά με χαριστική αιτία η Κ. Μ. προσπόρισε προς τις τέσσερες πρώτες των εναγομένων, κατά τα προεκτεθέντα και περαιτέρω η πρώτη των εναγομένων ποσό 12.124,77 λιρών Αγγλίας προσπόρισε προς τον έκτο των εναγομένων δικαιούνται, κατά τη διάταξη του άρθρου 913 του ΑΚ που ορίζει ότι εφόσον ο λήπτης δεν

ευθύνεται σε απόδοση, επειδή ό,τι περιήλθε σ' αυτόν χωρίς αιτία το προσπόρισε σε τρίτον με χαριστική πράξη, ο δότης μπορεί να αναζητήσει από τον τρίτο ό,τι περιήλθε σ' αυτόν, να αξιώσουν από τους εναγομένους τα ποσά που περιήλθαν σ' αυτούς με δωρεά από την Κ. Μ., τα οποία δεν θα είχαν αποκτήσει αν αυτή δεν προέβαινε σε υπεραναλήψεις από το λογαριασμό της εταιρίας. Συγκεκριμένα α) η πρώτη των εναγομένων, Κ. Μ., υποχρεούται να αποδώσει στις ενάγουσες, το ποσό των $(95.274,28 : 3) = 31.758,09$ λιρών Αγγλίας... β) κάθε μία από τις δεύτερη, τρίτη και τέταρτη των εναγομένων το ποσό των $(107.399,05 : 3) = 35.799,68$ λιρών Αγγλίας..., γ) ο πέμπτος των εναγομένων το ποσό των $(12.000 : 3) = 4.000$ λιρών Αγγλίας... δ) ο έκτος των εναγομένων το ποσό των $(12.124,77 : 3) = 4.041,59$ λιρών Αγγλίας.... Τα παραπάνω ποσά πρέπει να αποδοθούν, σύμφωνα με το άρθρο 291 του ΑΚ στο ισόποσο σε ευρώ κατά το χρόνο της πληρωμής και οφείλονται νομιμοτόκως, κατά το άρθρο 911 του ΑΚ... Συνεπώς οι ενάγουσες εδικαιούνται να αξιώσουν από τους εναγομένους την καταβολή των παραπάνω ποσών". Με αυτά που δέχθηκε το Εφετείο ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 10 και 741 του Α. Κ και 1 του Ν. 791/1978, τις οποίες δεν παραβίασε ούτε εκ πλαγίου, με ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες. Ειδικότερα, με βάση τις παραδοχές του ότι η εταιρία "EASTON INVESTMENT TRUST INC " δεν εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα ως ναυτιλιακή εταιρία (άρθρο 1 του Ν. 797/1978) κατά τις διατάξεις των άρθρων 25 του ν. 27/1975 ή των α. ν. 89/1967 και 378/1967, ότι αυτή δεν ανέπτυξε καμία εμπορική δραστηριότητα, ότι τα μέλη της διοίκησής της αποτελούσαν τα τέκνα του τα οποία μπορούσαν από κοινού να αναλάβουν χρήματα από τον λογαριασμό της εταιρίας και ότι η μητέρα τους είχε χαρακτηριστεί με τη συστατική πράξη, μέτοχος της εταιρίας, με δικαίωμα κίνησης του λογαριασμού με μόνη την υπογραφή της, ορθά υπήγαγε στη συνέχεια τα πραγματικά αυτά περιστατικά στους κανόνες ουσιαστικού δικαίου των άρθρων 10, 741 του Α.Κ. και έκρινε ότι η εν λόγω εταιρία είναι άκυρη κατά το εφαρμοστέο Ελληνικό δίκαιο ως κεφαλαιουχική εταιρία και ότι εν όψει των άνω περιστάσεων πρόκειται για αστική εταιρία μεταξύ της Κ. Μ. και των τέκνων της, στερούμενη νομικής προσωπικότητας και διεπόμενη από τις διατάξεις των άρθρων 741 επ. Α.Κ. και ότι εντεύθεν η περιουσία της ανήκει κατ' ίσα μέρη σε όλους τους εταίρους, εφόσον δεν απεδείχθη άλλη συμφωνία. Επομένως, ο τέταρτος, κατά τα υπό στοιχ. α' και γ' σκέλη του, από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 19 ΚΠολΔ λόγος του αναιρετηρίου, με τον οποίο υποστηρίζεται ότι : α) το Εφετείο με το να δεχθεί ότι " οι προαναφερόμενοι ήταν και οι δικαιούχοι των χρημάτων που είχαν κατατεθεί στο όνομα της εταιρίας και επειδή δεν

υπήρχε ειδικότερη συμφωνία το ποσοστό καθενός ανερχόταν στο 1/4 του κατατεθέντος ποσού, κατά το οποίο μετείχαν στα κέρδη και τις ζημιές της εταιρίας..." εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 10 και 741 του Α. Κ και 1 του Ν. 791/1978, άλλως χωρίς αιτιολογία, άλλως εσφαλμένα εκτίμησε το αποδεικτικό υλικό, ενόψει του ότι το ίδιο δικαστήριο δέχθηκε ότι... " η διαχείριση των κεφαλαίων γινόταν από την Κ. Μ., ενώ οι διαχειριστές της εταιρίας είχαν δικαίωμα πραγματικής διαχείρισης μόνο σε περίπτωση κωλύματος της Κ. Μ., περιστατικά που στηρίζουν την παραδοχή ότι τα χρήματα ανήκαν στην Κ. Μ., λόγω δωρεάς από το σύζυγό της, η οποία συντελέστηκε μέσω σύστασης αλλοδαπής εταιρίας για φορολογικούς και μόνο σκοπούς, χρήματα τα οποία η Κ. Μ. κινούσε μέχρι τέλος της ζωής της, καλύπτοντας τα έξοδά της και προβαίνοντας σε δωρεές προς τα τέκνα και εγγόνια της ", είναι αβάσιμος, κατά το μέρος δε που η επικαλούμενη εσφαλμένη υπαγωγή στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά που δεν αποτελούν παραδοχές του Εφετείου, όπως ότι οι διαχειριστές της εταιρίας είχαν δικαίωμα πραγματικής διαχείρισης μόνο σε περίπτωση κωλύματος της Κ. Μ., ότι σ' αυτήν και μόνο ανήκαν τα χρήματα, λόγω δωρεάς από το σύζυγό της, η οποία συντελέστηκε μέσω σύστασης αλλοδαπής εταιρίας για φορολογικούς και μόνο σκοπούς, χρήματα τα οποία η Κ. Μ. κινούσε μέχρι τέλος της ζωής της, καλύπτοντας τα έξοδά της και προβαίνοντας σε δωρεές προς τα τέκνα και εγγόνια της, είναι απαράδεκτος. Με τον ίδιο αναιρετικό λόγο, κατά τα λοιπά από το άρθρο 559 αριθ.1 ΚΠολΔ σκέλη του, προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο : α) παραβίασε κατά την ερμηνεία των ως άνω κανόνων ουσιαστικού δικαίου και την υπαγωγή σ' αυτούς των πραγματικών περιστατικών τα διδάγματα της κοινής πείρας, σύμφωνα με τα οποία : β) η εταιρική περιουσία ανήκει στους εταίρους, μετόχους της εταιρίας και όχι στους διαχειριστές ή εκπροσώπους αυτής, ββ) εκείνος που επιθυμεί να αποκτήσει δικαιώματα σε εταιρική περιουσία ή να συμμετέχει στα κέρδη και ζημιές εταιρίας εισέρχεται σε αυτή ως εταίρος και δεν καθίσταται διαχειριστής αυτής και β) εσφαλμένα εφάρμοσε τη διάταξη του άρθρου 904 του Α.Κ., ενώ έπρεπε να εφαρμόσει τις διατάξεις των άρθρων 1710 επ. Α.Κ. και ειδικότερα εκείνη του άρθρου 1825 περί προσβολής της νόμιμης μοίρας, αφού μετά την διανομή της εταιρικής περιουσίας μόνο αξιώσεις από την προσβολή της νόμιμης μοίρας θα μπορούσαν να ασκηθούν. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος ως προς όλα τα σκέλη του, διότι τα επικαλούμενα διδάγματα της κοινής πείρας αναφέρονται σε έγκυρες κεφαλαιουχικές εταιρίες, ενώ κατά τις κρίσιμες παραδοχές του Εφετείου η συσταθείσα ως άνω εταιρία με μέτοχο την Κ. Μ. και διαχειριστές τα τέκνα της ήταν άκυρη ως κεφαλαιουχική εταιρία κατά το διέπον τη σύστασή της Ελληνικό

δίκαιο, δεν ανέπτυξε καμία εμπορική δραστηριότητα και λειτούργησε ως εν τοις πράγμασι ως αστική εταιρία χωρίς νομική προσωπικότητα. Περαιτέρω, αντικείμενο της ένδικης διαφοράς δεν ήταν η προσβολή της νόμιμης μοίρας των εναγόντων, αλλά ο αδικαιολόγητος σε βάρος του δικαιοπαρόχου τους πλουτισμός, για τον οποίο εφαρμοστέες διατάξεις ήταν εκείνες των άρθρων 904 επ., οι οποίες και ορθά εφαρμόστηκαν. Ο ίδιος αναιρετικός λόγος είναι απαράδεκτος κατά το μέρος που πλήττει την ανεπίδεκτη αναιρετικού ελέγχου εκτίμηση των αποδείξεων (άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ).

Κατ' ακολουθίαν, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί. Τα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων πρέπει να επιβληθούν σε βάρος των αναιρεσιδόντων, λόγω της ήττας των (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 19-7-2012 αίτηση των Κ. Ε. κ.λ.π. για αναίρεση της υπ' αριθ. 438/2012 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τους αναιρεσιδόντες στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 4 Δεκεμβρίου 2013.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 28 Ιανουαρίου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ